

Eliška

Dvě duše, které ví, co dělat

Kdo by neznal ten pocit? Připadá vám, že stojíte na pomyslné křižovatce svého života, tam, kde se kříží všechny cesty, které mohou, ale nemusí vést k cíli a vy absolutně netušíte, kam jít. Ale po nějaké době, jako by se mlha rozplynula, a přímo před vámi je obrovská, nepřehlédnutelná značka. Tak přesně o tomhle je tento příběh.

Liliana byla obyčejná, možná až nudná dívka. Alespoň to tak připadalo lidem okolo ní. Ale doopravdy to byla mladá žena s křehkou, zraněnou duší. Její matka byla pracovnící v domově seniorů, takže Lily už od malička žila v blízkosti lidí s mnoha různými druhy (většinou) duševních onemocnění. Připadalo jí, že svět těchto lidí musí být tak strašně šedý a jednotvárný, až jí to dohánělo k šílenství. Kéž by jim mohla do života přidat víc barev, víc emocí, víc prožitků...

Mia ležela na zádech, oči přimhouřené a hlavu měla plnou pochybností. Byla to typicky zvláštní útulková fenka. Nebyla nijak zvlášť hezká, což je pro psa potažmo fenu z útulku (kde lidi většinou vybírají mazlíčky podle vzhledu) docela nevýhodné. Mia byla ale neobyčejně mazlivá. Milovala každého člověka a dokázala mu svou pouhou existencí rozzářit den.

O pár měsíců později...

Po šedivém chodníku zalitým proudem podzimního listí kráčela vysoká, podzimně oblečená dívka. Divoké blond vlasy jí ve vlnách spadaly po zádech až k pasu. Smála se a jemně při tom zakláněla hlavu, aby si užila tu chvíli. Měla radost, že může udělat dalšímu člověku-spoustě dalším lidem o něco magičtější den. Vedle ní na vodítku doslova tančila maličká, střapatá fenka, ne nepodobná yorkshire teriéroví. Měla v očích jiskru. Nejspíš kombinaci radosti a těšení se.

Dorazily před dům důchodců. Dívka otevřela dveře a do obličeje jí zavanul teplý vzduch provoněný skořicí a kakaem. Lucka, jedna ze zdejších ošetřovatelek, se s ní srdečně objala a podržela Miu po bradě. Pak jim pokynula a ony ji následovaly širokou, světlou chodbou do místnosti plné starších lidí, ale i dětí nebo mladých lidí. Lucka se široce usmála a pronesla pár slov. Lily a Mia přesně věděli co dělat. Stouply si mezi všechny lidi doprostřed a kdo chtěl mohl na chvíli podrbat Miu nebo si popovídat s její paničkou. Spoustě nemocným lidem dokázala zvednout náladu jen minuta ve společnosti těchto bytostí. Někdy stačí jen maličkost, abychom někomu zlepšili den, občas jde o to dělat přesně to, co umíme nejlépe a dělat to s láskou.

Nemusí to být zázrak , co nás učiní šťastným. Někdy stačí dvě duše, které ví, jaký je jejich úděl.